

Chce Turecko pokračovať v arménskej genocíde?

Mikuláš Hučko

21. októbra 2020 ✚ *Spoločnosť* ✚ *Prenasledovanie kresťanov*

„Sýrski militanti týrajú dedinčanov, urážajú ich, vyhrážajú sa im a zakazujú ženám chodiť von bez toho, aby mali na sebe *hidžáb*. Navyše útočia a rabujú miestne obchody a nedovoľujú obchodníkom predávať alkohol. Inými slovami, militanti uplatňujú právo *šaría*.“

Hoci to znie ako scéna zo Stredného východu, reč je o *sýrskych militantoch*, ktorých si Azerbajdžan najal ako žoldnierov v bojoch o Náhorný Karabach, a ktorí vyvolávajú chaos v azerbajdžanských dedinách, kde sú nasadení, i hádky s miestnym azerbajdžanským obyvateľstvom, ktoré podľa iných zdrojov dokonca eskalovali až k zrážkam. Miestnym obyvateľom nejde do hlavy, že musia odolávať militantom, ktorí bojujú na ich strane.

Podľa britských novín *The Guardian* **nábor sýrskych žoldnierov začal zhruba pred mesiacom**, čo potvrdzuje, že sa vopred pripravovali na vojenské operácie, **nešlo o náhodné vypuknutie dlhoročného konfliktu**. Noviny naznačujú, že Turecko vyslalo Sýrčanov do Karabachu preto, lebo očakáva, že si zopakuje úspešné skúsenosti v Líbyi, kde účasť asi desaťtisíc sýrskych bojovníkov pomohla zvrátiť priebeh vojny...

Zatiaľčo po rozpútaní konfliktu súvisiaceho s Náhorným Karabachom väčšina krajín a medzinárodných organizácií žiada obidve strany, aby sa vrátili k rokovaciemu stolu, **Turecko tlačí na Azerbajdžan, aby sa usiloval o vrátenie územia vojenskými prostriedkami**. „Nastal čas ukončiť arménsku okupáciu, nastal čas platiť účty. V opačnom prípade si Arménsko bude robiť čo chce. Musí opustiť okupované územia. Každý vie, že ide o územia Azerbajdžanu,“ uviedol Recep Tayyip Erdogan.

Turecko, hlavný spojenec Azerbajdžanu, v duchu zásady „zlodej kričí: chyťte zlodeja!“, **pôsobí dojomom, akoby mal s Arménskom ešte nejaké nevybavené účty**, obviňuje Arménsko aj z nasadenia „zahraničných bojovníkov“. Arménsko musí okamžite zastaviť svoje útoky a poslať späť žoldnierov a teroristov privezených na južný Kaukaz,“ uviedol turecký minister obrany Hulusi Akar.

V Jerevane však tvrdia opak. „Tureckí inštruktori s tureckými zbraňami vrátane dronov a lietadiel, bojujú vedľa Azerbajdžančancov. Práve **Turecko verbuje teroristických žoldnierov v krajinách Blízkeho východu** a poslala ich do Azerbajdžanu,“ uviedla tlačová tajomníčka arménskeho ministerstva zahraničných vecí Anna Naghdalyanová.

Erdogan nadväzuje spoluprácu s džihádistami z Pakistanu a Afganistanu

Správy o tom, že *žoldnieri zo Sýrie* a Líbye bojujú na karabašskom fronte, sa minulý týždeň prehlušili hlasnými správami – prezident **Erdogan nadväzuje spoluprácu aj s džihádistami z Pakistanu a Afganistanu**. O kom je reč, aké sú šance a ako to môže zmeniť situáciu na Kaukaze?

Podľa *Andreja Serenka* z ruského Centra pre štúdium afganskej politiky, v severozápadných oblastiach Pakistanu fungujú náborové centrá teroristickej organizácie „*Jamaat-i-Islami*“ („Islamská spoločnosť“), ktorá každoročne vysielala tisíce militantov na džihád v Afganistane a Kašmíre. Samozrejme, toto by nebolo možné v takomto rozsahu bez skrytej i otvorenej podpory vládnych agentúr, predovšetkým **pakistanských špeciálnych služieb**, využívajúcich takéto organizácie na vedenie hybridnej vojny proti nepriateľom v regióne.

„Jamaat-i-Islami“ nie je v postsovietskom priestore nováčikom: v polovici 90. rokov pôsobila táto organizácia už v Tadžikistane počas občianskej vojny, ako aj v južnom Rusku. Po vypuknutí prvej čečenskej vojny vyslala podľa rôznych zdrojov na Severný Kaukaz do Čečenska proti ruským jednotkám stovky militantov, rodených Pakistancov a Afgáncov, pre ktorých bola príznačná zverská surovosť a vysoká účinnosť v boji – afganskí a pakistanskí ozbrojenci nemilosrdne **stínali hlavy zajatým ruským vojakom**.

Bohužiaľ, ako ukazujú skúsenosti, je sa čoho obávať, je totiž celkom ľahké priviesť džihádistických militantov do nestabilných oblastí sveta, ale dostať ich odtiaľ preč je už mimoriadne ťažké.

V prípade „karabašského džihádu“ to znamená, že môže vzniknúť **džihádistická enkláva stoviek tvrdých bojovníkov** motivovaná prísnou islamskou doktrínou a podporovaná veľkými krajinami regiónu. Je jasné, že takáto džihádistická enkláva **bude mať znateľný vplyv na mladých moslimov** nielen v Azerbajdžane a Gruzínsku, ale aj na obyvateľov Dagestanu, Čečenska, Inguška a ďalších severokaukazských republík.

Ďaleko od pravdy nebudú ani tí, ktorí tvrdia, že je to **konflikt civilizácií**.

Podľa prezidenta Arménskej republiky: „Toto nie je vojna medzi Náhorným Karabachom a Azerbajdžanom alebo Arménskom proti Azerbajdžanu. **Je to priama vojna osemdesiatmiliónového Turecka spolu s desiatimi miliónmi Azerbajdžanov aj s džihadistickými žoldnieri proti trom miliónom Arménov**“. Azerbajdžan navyše podporili aj Pakistan s Afganistanom.

O *ambíciách Turecka* rozhodne nemožno pochybovať, vystupuje agresívne a má tendenciu **budovať vlastné impérium**. Na otázku: „Prečo sa Turecko vracia na južný Kaukaz sto rokov po rozpade Osmanskej ríše?“ arménsky predseda vlády, Nikol Pašinjan, *odpovedá*: „**Aby pokračovalo v arménskej genocíde!**“ Arménska genocída v rokoch 1915 – 1916 skončila **vyvraždením viac ako 1,5 milióna Arménov Osmanskou ríšou**, čo však Turecko stále tvrdohlavo popiera. V súčasnosti sa 24. apríl (1915) pripomína ako **Svetový pamätný deň arménskej genocídy**.

Zatiaľ čo Pašinjan správne charakterizuje najnovšie nepriateľské akcie ako odraz tureckého odhodlania „**pokračovať v arménskej genocíde**“ z 19. a 20. storočia, turecké útoky na Arménsko majú v skutočnosti vyše **tisícročnú kontinuitu** v súlade s džihádistickou ideológiou.

Vtedy i teraz sa na nich zúčastňovali Azerbajdžanci. Nedávno, po vypuknutí nepriateľských akcií, Azerbajdžanci pred arménskym veľvyslanectvom vo Washingtone *skandovali* džihádistické heslá.

Podľa arménskeho predsedu vlády, má pokračovanie genocídnej politiky pre Turecko aj pragmatický aspekt – Arménsko vtlačené medzi tri veľké silné mocnosti, z ktorých každá má svoje aspirácie – Turecko, Rusko

a Irán. A tragédiou arménskeho národa je to, že kvôli svojej polohe žije v ustavičnom nebezpečenstve zničenia krajiny. Na druhej strane je Arménsko ako kresťanská krajina veľmi silne zviazaná s Európou, ale Západ ju prakticky opustil. Arméni na južnom Kaukaze **sú totiž poslednou zostávajúcou prekážkou pokračujúcej tureckej expanzie** na sever, severovýchod a východ v rámci uskutočňovania jeho imperialistického sna.

Konflikt medzi Azerbajdžancami a Arménmi nezačal včera a neskončí zajtra. **Dá sa zmraziť, odložiť, ale žiť bude ďalej.** Vojensky v oblasti dominuje Ruská federácia, ktorá je formálne spojencom Arménska (na jeho území má dokonca vojenskú základňu), ale Rusko je skôr v pozícii umierneného mediátora, ktorý určite netuší po tom, aby bol dlhoročný konflikt o Náhorný Karabach rozhodnutý jednoznačným víťazstvom Azerbajdžanu.

Napriek dohode o prímerí sprostredkovanej Ruskom sa Arménsko a Azerbajdžan naďalej vzájomne obviňujú z pokračujúcich útokov. Prímerie začalo platiť v sobotu 10. októbra, ale je iba na papieri, pretože obe strany prakticky okamžite začali upozorňovať na jeho porušovanie.

Podľa slov arménskeho predsedu vlády: „Už to nie je iba otázka Karabachu, ani otázka bezpečnosti arménskeho ľudu. Teraz je to otázka medzinárodnej bezpečnosti a dnes arménsky ľud bráni aj medzinárodnú bezpečnosť a toto môže to byť jeho **nová historická misia.**“

Inými slovami povedané, už iba kresťanské Arménsko (a ešte Gruzínsko) stojí medzi Tureckom a ďalšími moslimskými národmi na jeho východe (Turkménsko).

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/chce-turecko-pokracovat-v-armenskej-genocide/>